

РЕШЕНИЕ

№ 17972

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4796** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. С. А., гражданка на С., чрез адвокат Д. Р. срещу отказ от 14.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Съветник-консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че съпругът на Н. С. А., А. Б. А. е получил международна закрила в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. На петте малолетни деца на Н. С. А. и А. Б. А. е издадена виза, но на майката е отказано, като в оспорения отказ липсват реално мотиви за постановяването му. Инвокирани са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил статут, той има право да се събере с останалите членове. Нито европейското, нито българското законодателство, поставят ограничения за легално пътуване на територията на Европейския съюз за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за легален престой.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата не се явява. Пълномощникът и адвокат Г. поддържа жалбата.

Ответникът не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт К. оспорва жалбата, сочейки, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в съответствие с материално-правни

разпоредби. В него са изложени и съответните мотиви, на които се е позовал административния орган.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 15.04.2025 г. в Н. С. А., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на Н. С. А., издаден от компетентните власти на С., 2. разрешение за пребиваване на територията на Република Турция на Н. С. А., издадена от компетентните турски власти. 3. удостоверение, издадено от компетентните турски власти, за това, че Н. С. А., няма предходни и настоящи криминални прояви, 4. Извлечение от семейния регистър на [населено място], област Х., С., видно от което Н. С. А. е съпруга на А. Б. А. и че двамата имат следните малолетни деца, родени по време на брака: И. Б., [дата на раждане], Ш. Б., [дата на раждане], Р. Б., [дата на раждане], А. Б., [дата на раждане] и А. Б., [дата на раждане]

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 212 от 12.11.2024 г. на временно управляващия посолството на Република България в Република Турция, с която Т. П., съветник, Съветник, консулско длъжностно лице при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура, е изискано писмо от Дирекция „Миграция“ – МВР рег. № 536400-45530/17.05.2025 г., видно от което в случаите на при вземане на решение за събиране на семейства от Държавна агенция за бежанците при МС, дирекция „Миграция“ – МВР не изразява становище при издаване на виза тип „D“.

Видно от приетото становище на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, агенцията не възразява срещу издаване на виза тип „D“ на Н. С. А., гражданин на С.. Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ.

Видно от решение № 13185/17.12.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците, на А. Б. А. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Н. С. А. и с непълнолетните си деца И. Б. А., Ш. Б. А., Р. Б. А., А. Б. А. и А. Б. А..

От приложените към жалбата фотокопия от паспортите на непълнолетните деца се установява, че на същите са издадени визи тип „D“ със срок на валидност от 14.04.2025 г. до 14.10.2026 г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Н. С. А. на 14.04.2025 г. Жалбата е

подадена чрез директно в АССГ на 22.04.2025 г. (вх. № 9834). Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Т. П., Съветник-консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В разглеждания казус е безспорно, че Н. С. А. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че Н. С. А. е представила валиден паспорт, издаден от властите на С., застрахователна полица и удостоверение за съдимост.

Страните не спорят, че оспорващата е член на семейството – съпруга на А. Б. А., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 13185/17.12.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за

убежището и бежанците, с което му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Н. С. А. и с непълнолетните си деца И. Б. А., Ш. Б. А., Р. Б. А., А. Б. А. и А. Б. А..

Тоест налице са предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Съдът намира за абсурдно, на пет малолетни деца да се издаде виза, за дългосрочно пребиваване, а да се откаже на майка им, при положение, че е налице постановено решение за събиране на семейството и че не е възможно децата да пътуват и да влязат на територията на страната без да са придружени от майка им. Това обстоятелство е безспорно в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата им родители.

Изложените нарушения на материалния закон насочват към извод за некомпетентност или базирано на неизвестни за съда основания, нежелание за издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия, довели до забава на изпълнение на решение на друг държавен орган за събиране на семейството. С постановения отказ безспорно се нарушават права, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека, което засяга съществено авторитета на Република България и поставя под съмнение възможностите на държавните органи да гарантират върховенството на закона в страната.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. №

14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Съветник-консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото от Н. С. А., гражданин на С., заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. А., гражданка на С., чрез адвокат Д. Р. отказ от 14.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Съветник-консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на Съветник-консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за повторно разглеждане на подаденото от Н. С. А., гражданка на С. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.